

יצחק פוקס ז"ל 1926 - 2017

נפרדים מיצחק פוקס ז"ל

הבת : סוניה (פוקס) דגן.

יצחק, אבא שלי היה הבכור מבין 3 בנים. הוא נולד בעיר לודג' בפולין. בגלל האווירה האנטישמית החליט אביו להגר לברזיל, שם גדל מגיל חמש.

בצעירותו היה פעיל בתנועות ציוניות, ונמנה עם יזמי ומקימי תנועת "דרור" בעיר סאו-פאולו.

החלום שלו היה תמיד לעלות לארץ, והוא הגשים אותו אתנו ועם הוריו בשנת 1967.

הוא היה איש מאד משכיל וחכם. כשבאתי לבקר אותו, תמיד ישב על הכורסא שלו, כשעל הקיר מאחוריו תלויים ציוריו ודיבר איתי על כל נושא שבעולם. תמיד היו לו סיפורים מעניינים בעיקר על חייו וילדותו בברזיל. סיפוריו תובלו בהומור מדהים שגרם לי תמיד לצחוק מתגלגל. הפתיע אותי שאחרי כל כך הרבה שנים עדיין קיימים סיפורים שלא שמעתי.

היה לו ידע כמעט בכל תחום : בעיקר בהיסטוריה, ארכיאולוגיה, פילוסופיה, אמנות וספרות טובה. לבקשתו הזמנתי לו ספרים רבים בשפות שונות- אנגלית, פורטוגזית, ספרדית, גרמנית, איטלקית, וכמובן – גם בעברית.

הוא אהב לטייל בחו"ל, ועד גיל 91 ארגן לו ולאימא שלי טיולים למקומות רבים באירופה. ביום ההולדת הקודם שלי, קיבלתי ממנו ציור שהכין לי לבקשתי. ליום ההולדת הקרוב שלי ביקשתי שיכתוב ספר על חייו. הוא אכן התחיל במשימה, אך לצערי לא זכה להשלימה.

אני זוכרת באהבה את כל הדברים הטובים האלה.

יהי זכרו ברוך.

בס"ד.

אבא שלי , אבא יקר !

כל הזמן דאגת לנו וחינכת אתנו, וכשהגיע זמן זיקנה מאד רציתי לכבד אותך.

אבל אתה היית חזק, גאה ועצמאי לאורך כל הדרך, עד שהגיע היום שהייתי צריכה ללוות אותך באמבולנס לבית החולים. משם כבר לא קמת.

בל"ג בעומר פגשתי אותך בבית החולים, אלה היו השעות האחרונות שהיית בהכרה.

שרתי לך הרבה שירי תהילים ואמונה. ביקשת להחזיק לי את היד, ושרתי איתך "שמע ישראל" הרבה פעמים.

ניסית לדבר ולא יכולת, והצלחת להוציא רק צליל אחד : "מה". ואני, טוב לי לחשוב שרצית להגיד "שמע ישראל".

עברו עוד יומיים בלי הכרה ואנחנו חיכינו לבשורה. האזנתי להרבה שירי אמונה, וכל שיר נשמע כמו דיבור של אבא עם נשמתו- כמו דיבור של כל אדם עם חלק אלוקי שבו. זה הפעים את ליבי.

בזמן שנפטרת, הייתי עם אימא בבית שלכם, סידרתי את הבית, ואת המיטה לאימא ואמרתי לה שתלך לנוח. כשהיא קמה היא קראה בשמך- "איזקי", אולי מתוך הרגל.

תוך כדי הסידורים האחרונים קיבלתי את ההודעה מסוניה אחותי. הייתי חייבת להגיע לבית החולים, ולקחתי את אימא לדודים שלי, שמעון ולאה פוקס בקיבוץ. כשחזרתי, אימא חיכתה לי בחוץ ואמרה שהיא לא מבינה למה אבא לא בא לקחת אותה.

כשחזרנו ברכב הביתה, היא אמרה : אני לא מבינה, הרי הוא היה פה וסידר לי את המיטה ואמר לי לנוח, הוא היה פה ואני לא יודעת לאן נסע..

אמרתי לאימא שזו הייתי אני, והיא תהתה למה היא הרגישה שזה היה הוא. בסוף היא הבינה, אבל לי הייתה הרגשה שהיא באמת ראתה אותו. שהוא בא להיפרד ממנה, כי זה היה מאד אמיתי.

אחותי סיפרה לי שבבית החולים אבא אמר לה שהוא פגש את הוריו, ושאבא שלו מטפל היטב באימא.

היום מצאתי מדרש מדהים על רבי יצחק (גם אבא שלי נקרא יצחק) :

רבי יצחק בא לרבי יהודה ואמר לו שהוא מרגיש שהוא הולך למות, ורבי יהודה ביקש ממנו לבוא לרבי שמעון בר-יוחאי. הביט רבי שמעון בפניו של רבי יצחק וראה שאכן מותו קרב. שאל אותו: האם ראית את דמותו של אביך ביום זה ? ומפני מה שאל אותו שאלה זו ? משום שבשעה שאדם מסתלק מהעולם, אביו וקרוביו נמצאים איתו. והוא רואה אותם ומכירם. הם באים כדי ללכת עם נשמתו עד מקום שמגיע לו בשמיים.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים,

ביתך, סמה (פוקס) צורן.